

കനചിരമ്പരയ്ക്ക

പല നിറങ്ങൾ കലങ്ങിയ ഭ്രാന്തമായ കനവുകളുടെ നരച്ച ചാരം മൂടിയ
ചില അടർപ്പുകളിൽ നിന്നുറുന്ന സ്മൃതികളുടെ വന്യമായ ഇരമ്പങ്ങൾ...

ഹെബിൻ ജോയ് അറപ്പാട്ട്

Copyright

MALAYALAM LANGUAGE
കഥാപിരമ്പങ്ങൾ

Short Stories
by Febin Joy Arappattu

Draft Copy: October 2021

Self-published(Draft)
© 2021, Febin Joy Arappattu
febinjoy@protonmail.com

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, distributed, stored in a retrieval system, stored in a database and / or published in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

Front cover image by Nattu Adnan
(<https://unsplash.com/@reallynattu>).

മരുഭൂമിയിൽ പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ

നനഞ്ഞു കുതിർന്ന് കടയിലേക്ക് ഓടി വരുന്ന എന്നെ കണ്ടപ്പോഴേ ഗോപാൽ എന്റെ പതിവ് ഇഞ്ചി ചായ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കാലം എത്രയൊക്കെ മാറിയാലും മാറ്റം ഇല്ലാത്ത ചിലതില്ലേ; ഗോപാലിന്റെ കടയിലെ ഇഞ്ചി ചായയും റാഫി ദായുടെ പാട്ടും എത്രയോ കാലമായി മാറ്റം ഇല്ലാതെ തുടരുന്നു. എന്നൊക്കെ മുത്താത്തിക്കു വന്നിട്ടുണ്ടോ അന്നൊക്കെ ഗോപാലും റാഫി ദായും ചേർന്ന് വയറും മനസ്സും നിറച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസയുടെ കൂടെ എത്ര തവണ ഇവിടെ വന്നു എന്നതിന് കയ്യും കണക്കും ഇല്ല.

ഒരു അവധി ദിവസത്തിന്റെ എല്ലാ ആലസ്യങ്ങളെയും വാരിപ്പുണരാൻ കൊതിപ്പിക്കുന്ന കാലാവസ്ഥ. പുക കറുപ്പിച്ച പഴയ ടേപ്പ്റെക്കോഡറിൽ നിന്ന് പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ റാഫി ദാ പാടുന്നുണ്ട് - "ക്യാ ഹുവാ... തേരാ വാദാ..." ആടിത്തീമിരിക്കുന്ന മഴ ഒന്നൊതുങ്ങാൻ കാത്തു റാഫി ദായിൽ അലിഞ്ഞ് ഇളകുന്ന കാലുള്ള ബെഞ്ചിൽ ഇരുന്നു ചൂട് ഇഞ്ചി ചായ ഉറുതി കുടിക്കുമ്പോഴാണ് മെസ്സേജിന്റെ വരവറിയിച്ചുകൊണ്ടു ഫോൺ ഇരമ്പിയത്.

പരിചയമില്ലാത്ത നമ്പറിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വാക്കാപ്പ് മെസ്സേജ്.

'Did you forget me?' (നീ എന്നെ മറന്നുവോ?)

പേര് വെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇത് ഇസയുടെ മെസ്സേജ് ആണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്ക് ഒരു നൊടിയിട പോലും വേണ്ടി വന്നില്ല.

ഇസ! ഇസബെല്ല... എന്റെ മനസ്സ് സന്തോഷം കൊണ്ടാർത്തു വിളിച്ചു... നിറയെ പൂത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ആ മരുഭൂമിയുടെ ചിത്രം വേറെ ആരും പ്രൊഫൈൽ പിക്കർ ആക്കില്ല! എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു.

വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ഞാൻ ആ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. മറുവശത്തു ഫോൺ അടിക്കുന്നത് എന്റെ ഹൃദയതാളത്തിലാണെന്നു തോന്നി.

'ഇപ്പോൾ കോൾ എടുക്കാൻ സാധിക്കില്ല. ദയവായി മെസ്സേജ് അയക്കൂ' ഫോൺ കട്ട് ചെയ്ത പുറകെ ഒരു മെസ്സേജ് വന്നു.

'ഇസാ... നീ എവിടെയാണ്?' അതിവേഗത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ മറുപടി അയച്ചു.

'അപ്പോൾ എന്നെ മറന്നിട്ടില്ല! ഞാൻ ഇന്നലെ ബാംഗ്ലൂർ എത്തി. ഉച്ചയ്ക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുമോ?'

'തീർച്ചയായും. ഞാൻ എവിടെ വരണം?'

'ഞാൻ പറയില്ല. നീ കണ്ടുപിടിക്കൂ...'

ഒന്നര വർഷത്തിന് ശേഷവും അവൾക്ക് ഒരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ലെന്ന് മനസ്സ് പറഞ്ഞു.

ഗോപാലിന് ചായയുടെ കാഴ് കൊടുത്തു പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ മഴയ്ക്ക് പ്രണയത്തിന്റെ ഭാവമായിരുന്നു. മുഖത്തു വീഴുന്ന ഓരോ മഴത്തുള്ളിയും ഇസയുടെ ചുംബനങ്ങൾ പോലെ... അവ വന്നു പതിക്കുന്നത് എന്റെ ആത്മാവിലാണെന്നു തോന്നി.

മുത്താത്തി യാത്രയ്ക്കു അവധി കൊടുത്തുകൊണ്ട് വന്ന വഴിയിലേയ്ക്ക് ബൈക്ക് തിരിക്കുമ്പോൾ എത്രയും വേഗം ഇസയുടെ അടുത്തെത്താൻ മനസ്സ് വെമ്പുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പൊതുവെ മടക്കയാത്രകൾ പെട്ടെന്നുവസാനിക്കാറുണ്ട്. കണ്ടു തീർന്ന കാഴ്ചകളുടെ പുതുമ ചോർന്ന തിരിച്ചു വരവുകളാണ് ഓരോ മടക്ക യാത്രയും. അത് കൊണ്ട് തന്നെ വിരസവും. ഇന്നത്തെ മടക്കയാത്ര ഒരിക്കലും മടുക്കാത്ത ഒരു കാലഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങി പോകാണ്. ഇസയുമൊത്തുള്ള കഴിഞ്ഞ കാല ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള മടക്ക യാത്ര.

തുളളിക്കൊരു കുടം പെയ്യുന്ന മഴയും, നനഞ്ഞു തെന്നിത്തെറിച്ചു കിടക്കുന്ന കനകൂര റോഡും, ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വാരിക്കുഴികളും കടന്നു മുന്നോട്ടു കുതിക്കുമ്പോഴും എന്റെ മനസ്സ് പിന്നോട്ട് പോവുകയായിരുന്നു. ഇസയിലേക്ക്. അവളുമൊത്തു ജീവിച്ച രണ്ടു വർഷത്തെ ഓർമ്മകളിലേക്ക്.

കടും പച്ച ജനാലകളും, ചുവന്ന ചുവരുകളും, ഉള്ളു നിറയെ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗന്ധവും ഉള്ള ബാംഗ്ലൂർ കബ്ബൺ പാർക്കിലെ സ്റ്റേറ്റ് സെൻട്രൽ ലൈബ്രറിയിൽ വെച്ചാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി നീല കണ്ണുകളും, കറുത്ത കോലൻ മുടിയും, നുണക്കുഴികളുമുള്ള ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഇസബെല്ലയെ കാണുന്നത്.

'എന്താണ് നിന്റെ പേരിന്റെ അർത്ഥം?' ഒരിക്കൽ സുല(*ഒരു ഇന്ത്യൻ വൈൻ) നുണഞ്ഞു ഇരുന്ന ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ അവളോട് ചോദിച്ചു.

'ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനം' എന്റെ വിരലുകൾക്കിടയിലേക്കു അവളുടെ വിരലുകൾ കൊരുത്തു കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ നിന്നെ ഇസ എന്ന് വിളിച്ചോട്ടെ?'

'ഇസ! എന്നെ മറ്റാരും ഇതുവരെ അങ്ങിനെ വിളിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാവർക്കും ഞാൻ ബെല്ലയാണ്...'

ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ അത് പറയുമ്പോൾ അവളുടെ നുണക്കുഴികൾ കൂടുതൽ ചുവന്നിരുന്നു. അവയിൽ ലജ്ജയുടെ അലകൾ ഓളം തല്ലുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. അവൾ മുദുലമായി എന്റെ കൈ പിടിച്ചമർത്തി. അവൾ ആദ്യമായി സാരി ഉടുത്ത ദിവസം ആയിരുന്നു അത്. വെളുത്ത പൂക്കൾ ഉള്ള ചുവന്ന സാരി അവളെ കൂടുതൽ സുന്ദരിയാക്കി. ചെറിയ ചുവന്ന പൊട്ട് അവൾക്കു നന്നായി ചേരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ കാതിലെ ജിമിക്കി താളത്തിൽ പതിയെ ആടി.

എന്റെ ബൈക്കിന്റെ പുറകിൽ കയറി അവളുടെ പി ജിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ അവൾ എന്നോട് കൂടുതൽ ചേർന്നിരുന്നു. കാറ്റിൽ അവളുടെ നീളൻ മുടിയിഴകൾ എന്നെ തഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്നാണ് അവൾ ആദ്യമായി എന്നെ ചുംബിച്ചത്.

ലാറ്റിൻ അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരിൽ ഗബ്രിയേൽ ഗാർഷ്യ മാർക്കസിനെയും പാബ്ലോ നെരൂദയെയും മാത്രം പരിചയമുള്ള എന്നെ അവൾ മറ്റു സ്റ്റാനിഷ് എഴുത്തുകാരിലേയ്ക്ക് ക്ഷണിച്ചു.

ഇസബെൽ അലാൻഡയുടെ 'The House of the Spirits'(ആത്മാക്കളുടെ വീട്) എന്നിക്ക് മാജിക്കൽ റിയലിസത്തിന്റെ പുതിയ ഒരനുഭവമായിരുന്നു.

'അവരോടുള്ള കടുത്ത ആരാധന കൊണ്ടാണ് അമ്മ എന്നിക്ക് ഇസബെല്ല എന്ന് പേരിട്ടത്' അവൾ വെളിപ്പെടുത്തി.

എന്നിലൂടെ ഇസ മലയാളം സാഹിത്യത്തിലെ മികച്ച കൃതികളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷകളെ പരിചയപ്പെട്ടു. മാധവിക്കുട്ടിയും, ഓ വി വിജയനും അവൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരായി.

'എനിക്ക് ഒരു മകൾ ഉണ്ടായാൽ ഞാൻ അവൾക്ക് ആമി എന്ന് പേരിടും' മാധവിക്കുട്ടിയുടെ 'എന്റെ കഥ' വായിച്ച ശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു.

അപ്പൂക്കിളിയും അള്ളാപ്പിച്ച മൊല്ലാക്കയും പത്മയും മൈമുനയുമൊക്കെച്ചേർന്ന രവിയുടെ ലോകം അവളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

'ഇതൊരു ലോക ക്ലാസ്സിക് ആണ്. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ ഇത് സ്റ്റാനിഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യണം' ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം വായിച്ച ശേഷം അവൾ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

'സ്റ്റാനിഷിന്റെ മുപ്പതും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഇരുപത്താറും അക്ഷരങ്ങളും കൂട്ടിയാലേ മലയാള ഭാഷയോളം എത്തൂ...' മലയാളത്തിന് അൻപത്താറു അക്ഷരങ്ങളുണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ കളി പറഞ്ഞു.

കവിതകളും വൈനും ഞങ്ങളുടെ കുടിക്കാഴ്ചകൾക്കു കൂടുതൽ മിഴിവേകി. കബൂൽ പാർക്കിലെ പൂക്കൾ പരവതാനി വിരിച്ച നടവഴികളിലൂടെ തോളുരുമ്മി നടക്കുമ്പോൾ അവൾ ചിലിയൻ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും പാശ്ചാത്യ നെരുവയെക്കുറിച്ചും വാചാലയായി.

'നിനക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട നെരുവയുടെ വരികൾ ഏതാണ്?' ഒരിക്കൽ അവൾ എന്നോട് ചോദിച്ചു.

'Tonight I can write the saddest lines.

To think that I do not have her. To feel that I have lost her.

To hear the immense night, still more immense without her.

And the verse falls to the soul like dew to the pasture.'

'എത്ര തീവ്രമായാണ് വിരഹത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അല്ലെ?' പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലേക്ക് ഓടിയെത്തിയ വരികൾ ചൊല്ലിയ ശേഷം ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'അത് നെരുവയുടെ ആദ്യ കാല കവിതകളിൽ ഒന്നാണ്. എല്ലാവരുടെയും പ്രിയപ്പെട്ടത്. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടത് മറ്റൊന്നാണ്'

'If suddenly you forget me

Do not look for me

For I shall already have forgotten you'

അത് പറയുമ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ കൂസ്യതി വിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

'ആ കവിത അവസാനിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നറിയാമോ?' എന്റെ തോളിലേക്ക് ചാഞ്ഞു കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

'My love feeds on your love, beloved

And as long as you live, it will be in your arms without leaving mine'

അവൾ ചിരിച്ചു. ആ കരിമ്പീല കണ്ണുകൾ കൂടുതൽ ആഴമുള്ളതായി എനിക്ക് തോന്നി. ഒരു കുളിർക്കാറ്റ് ഞങ്ങളെ തഴുകി കടന്നു പോയി. എന്റെ കൈകൾ അവളെ എന്നോട് കൂടുതൽ ചേർത്തു പിടിച്ചു.

'നാളെ പുലർച്ചെ എന്നെ നന്ദി ഹിൽസ് വരെ കൊണ്ടുപോകാമോ?' അന്നത്തെ മടക്കയാത്രയിൽ എന്റെ തോളിൽ തലചായ്ച്ചു ചേർന്നിരുന്നുകൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

നന്ദി ഹിൽസിലെ കോട പുതഞ്ഞ നടപ്പാതയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു കുളിരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി.

ടിപ്പു സുൽത്താൻ തന്റെ തടവുകാരെ തള്ളി ഇട്ടു കൊന്നിരുന്ന മുമ്പിൽ(*ടിപ്പുസ് ഡ്രോപ്പ്) എത്തിയപ്പോൾ അവൾ അവരെ ഓർത്തു വിലപിച്ചു... നന്നുത്ത മഞ്ഞിന്റെ മറയിലൂടെ അടിവാരത്തെ ഗ്രാമം ഞങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പരന്നു കിടന്നു. പരേതരുടെ ചോര വീണു ചുവന്ന മണ്ണുള്ള ഭൂമിയിൽ അങ്ങിങ്ങായി കൃഷിയുടെ പച്ച തുരുത്തുകൾ പൊടിച്ചു നിന്നു. താഴ്വാരത്തു നിന്നുയർന്നു പൊങ്ങിയ കാറ്റിൽ വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ ഇളകിയാടി. ഇലകളുടെ മർമ്മരം മരിച്ചു പോയ തടവുകാരുടെ നിലവിളികളാണെന്നു അവൾ വിശ്വസിച്ചു. അപ്പോൾ അവളെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ എന്നിലേക്ക് കൂടുതൽ പറ്റിച്ചേർന്നു. ഞാൻ എന്റെ കൈകൾ കൊണ്ടവളെ പുതപ്പിച്ചു.

'ഇതെന്താണ്?' ഇളകുന്ന കൽപടവുകളിലൂടെ താഴേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ട നെയ്യിൽ പുതഞ്ഞ നന്ദിയുടെ വലിയ വിഗ്രഹത്തെ നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു.

'നന്ദി. പുരാണങ്ങളിൽ ശിവന്റെ വാഹനം. ഭൂതഗണങ്ങളുടെ നേതാവും, കൈലാസത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനും നന്ദിയാണ്.'

'ദൈവങ്ങൾക്കെന്തിനാണ് കാവൽ?'

അവളുടെ ചോദ്യത്തിന് എനിക്കുത്തരമില്ലായിരുന്നു.

'അവരെ ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കൂ...' അവിടവിടെയായി ഒറ്റ തിരിഞ്ഞ മറവുകളിൽ കണ്ട കമിതാക്കളെ ഞാൻ നോക്കിയപ്പോഴൊക്കെ അവൾ എന്റെ കയ്യിൽ മുദ്രവായി നുള്ളി.

'ഇത് കല്ലിൽ തീർത്ത കവിതയാണ്.' നന്ദി ഹിൽസിന്റെ താഴ്വാരത്തുള്ള ആയിരം വർഷത്തിൽ കൂടുതൽ പഴക്കം ഉള്ള ഭോഗനന്ദീശ്വര ക്ഷേത്രം അവളിൽ ആശ്ചര്യമുണർത്തി.

ഞാൻ അപ്പോൾ അവളോട് ഹംപിയെക്കുറിച്ചും ഖജുരാഹോയെക്കുറിച്ചും അജന്ത-എല്ലോറയെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞു.

'ഒരിക്കൽ നമുക്കൊരുമിച്ചു എല്ലായിടത്തും പോകണം' അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

തിരിച്ചു പോരുമ്പോൾ കണ്ട മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ അവളിൽ സ്വദേശമായ വാൽപരെസോയിലെ മുന്തിരിത്തോപ്പുകളുടെ ഓർമ്മകളുണർത്തി.

'നിനക്കറിയാമോ നെരുവയുടെ വാൽപരെസോയിലെ വീട് എന്റെ വീടിനടുത്താണ്. മൂന്നു തെരുവുകൾക്കപ്പുറം.' നിറഞ്ഞു തുങ്ങിക്കിടന്ന മുന്തിരിക്കുലകളുടെ ചിത്രങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനിടെ അവൾ അഭിമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'ഈ നഗരം ഇന്നും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ! പഴയതു പോലെ!' മണ്മറഞ്ഞു പോയ കഴിഞ്ഞ കാല പ്രൗഢിയുടെ നിഴൽ പോലുമില്ലാത്ത ഹംപിയിലെ തകർന്ന അവശേഷിപ്പുകൾ നോക്കി അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

'ഇന്നത്തെ നഗരങ്ങളും ഇത് പോലെ ഒരിക്കൽ നശിക്കും. അല്ലേ?' ഒരു കാലത്തു വിദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് പോലും വജ്രങ്ങളും രത്നങ്ങളും വാങ്ങാൻ ആളുകൾ വന്നിരുന്ന വിജയനഗര സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കച്ചവടത്തെരുവുകളിലെ തകർന്നു വീണ കൽതൂണുകളിലൊന്നിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

'എല്ലാം നശിക്കും. സമ്പത്തിന്റെ അനന്തര ഫലമാണ് നാശം'. അവൾ തന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അവൾക്കപ്പോൾ ഒരു തത്വ ജ്ഞാനിയുടെ ഭാവമായിരുന്നു.

'ഇസാ... നീ എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുമോ?' ഒരു വൈകുന്നേരം വൻവൃക്ഷങ്ങൾ തണൽ വിരിച്ച മുത്താത്തിയിലെ കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോഴാണ് ഞാൻ അവളോടത് ചോദിച്ചത്.

അവൾ ആ ചോദ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നി.

'ഒരു മോതിരത്തിനു വേണ്ടി എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം പണയം വെയ്ക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമല്ല!' തെല്ലു നേരത്തെ മൗനത്തിനു ശേഷം അവൾ എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നിശബ്ദത തളം കെട്ടി നിന്നു. അകലെയെവിടെയോ കൂടു തേടി പറവകൾ ചിറകടിച്ചുയർന്നു...

'പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്ന രണ്ടു പേർക്ക് ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കാൻ അങ്ങിനെ ഒരു കെട്ടുപാട് ആവശ്യമുണ്ടോ?' അത് ചോദിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ കൂസ്യതി നിറഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരി തങ്ങി നിന്നു.

ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ വീഴുന്ന സായാഹ്നസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ അവളുടെ മുഖത്തിന് കൂടുതൽ അരുണിമ പകർന്നു. അവൾ കൂടുതൽ മനോഹരി ആയതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ആ കൂമ്പിയ കണ്ണുകളിൽ ചുണ്ടു ചേർത്തു. മെല്ലെ എന്നിലേക്കമർന്ന് അവളെന്നെ വാരിപ്പുണർന്നു. ഞങ്ങൾക്കരികിലൂടെ കാവേരി നദി നിറഞ്ഞൊഴുകി.

പിറ്റേന്ന് മുതൽ എച്ച് എസ് ആർ ലേ-ഔട്ടിലെ എന്റെ പ്ലാറ്റ് അവളുടേത് കൂടി ആയി മാറി.

'നിനക്കേറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഗന്ധം ഏതാണ്' അവളുടെ മടിയിൽ തലവയ്ച്ചു കിടന്നപ്പോൾ ഒരിക്കൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'പുതുമണ്ണിൻ്റെത്. നിന്റേതോ?' എന്റെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്ക് നോക്കി തലമുടിയിഴകളെ തഴുകിക്കൊണ്ട് അവൾ മറുചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

'നിന്റെ വിയർപ്പിന്റേത്.' മുന്നിലേക്ക് വീണു കിടന്ന അവളുടെ മുടിയിഴകളിൽ മുഖം ഒളിപ്പിച്ചുള്ള എന്റെ മറുപടി അവളിൽ ലജ്ജയുടെ പുത്തിരികൾ കത്തിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ഇസ ലജ്ജിച്ചു ഞാൻ ആദ്യം കാണുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അവളുടെ അണിവയറിൽ മെല്ലെ ചുംബിച്ചു. അവൾ കുറുകിക്കൊണ്ടു എന്നിലേക്കമർന്നു.

നീലക്കുറിഞ്ഞി പൂത്തതറിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ മൂന്നാറിൽ പോകണമെന്നവൾ വാശി പിടിച്ചു.

ഇളം വയലറ്റ് നിറത്തിൽ നിറഞ്ഞു പൂത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കുന്നുകളും താഴ്വരയും അവളിൽ ഗൃഹാതുരതയുണർത്തി.

'ചിലിയിൽ ഇതുപോലെ ഒരിടമുണ്ട്.' പൂക്കളിലൂടെ കൈ ഓടിച്ചു കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

'എവിടെ?'

'അറ്റക്കാമ മരുഭൂമി. വർഷങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ പെയ്യുന്ന മഴയ്ക്ക് ശേഷം അവിടമാകെ പൂക്കൾ വിരിയും. ഇതു പോലെ... വയലറ്റ് നിറത്തിൽ.' ഒരു നിമിഷാർദത്തിൽ അവൾ ചിലിയിൽ എത്തിയത് പോലെ...

ടോപ്പ് സ്ലേഷനിലെ ടെന്റിനു മുന്നിൽ കൂട്ടിയ നെരിപ്പോടിനുകിലിരുന്ന് ഞങ്ങൾ നിലാവിലെ കൂളിച്ചു നിന്ന താഴ്വരയുടെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ചു. ഞങ്ങളെ ഞങ്ങളുടേതായ ലോകത്തു തന്നിപ്പോക്കിക്കൊണ്ട് ചന്ദ്രൻ മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൊളിച്ചു. ഞങ്ങളൊന്നായ ശേഷമുള്ള ആദ്യ യാത്രയായിരുന്നു അത്. ഞങ്ങളുടെ മധുവിധു.

അന്ന് എന്റെ കയ്യിൽ മുഖം ചേർത്തുറങ്ങുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ നൈർമല്യമായിരുന്നു. ടെന്റിലുള്ളിലേക്കരിച്ചിറങ്ങുന്ന നേർത്ത തണുപ്പിൽ അവൾ സ്ലീപ്പിങ് ബാഗിലേക്കു പതിയെ ചുരുങ്ങു. പുറത്തേ നെരിപ്പോടിൽ വിറകുകൾ അപ്പോഴും ചെറുതായി ജ്വലിച്ചിരുന്നു.

'ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്! ആരാണീ പേരിട്ടത്?' ആലപ്പുഴയിലെ ഒരു ഹൗസ് ബോട്ടിൽ കായലിലെ ഓളങ്ങളിൽ കണ്ണ് നട്ടു എന്നോട് ചേർന്നിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ കൗതുകത്തോടെ ചോദിച്ചു.

'അറിയില്ല!' ഞാൻ ചുമലുകൾ കുച്ചി.

'മനസ്സിൽ കവിതയുള്ള ആരോ ആവണം. ഈ പ്രകൃതി ആരുടെ ഉള്ളിലും പ്രണയം നിറയ്ക്കും. അവരെ കവികളാക്കും.' അവൾ സ്നേഹാർദ്രയായി. എന്റെ നെഞ്ചിൽ അവളുടെ വിരലുകൾ കോറിയിട്ട കവിതകൾ കണ്ടു നാണിച്ചിട്ടെന്നവണ്ണം ഒരു നീർക്കാക്ക കായലിലേയ്ക്കുളിയിട്ടു...

ഫോർട്ട് കൊച്ചിയിലെ ആർട്ട് ഗാലറികളിലൊന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അവൾ വാൽപരൈസോയിലെ ഗ്രാഫിറ്റിയെക്കുറിച്ചു വാ തോരാതെ സംസാരിച്ചു.

എനിക്കായി അവൾ ചിലിയൻ വിഭവങ്ങൾ പാകം ചെയ്തു. ഞാൻ അവൾക്കു വേണ്ടി ഇന്ത്യൻ വിഭവങ്ങളും. കുടുംപുളിയിട്ട മീൻകറി അവൾക്കേറെ പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു സ്മാനിഷ് ലീഗ് ഫുട്ബോൾ കാണാൻ ഉറക്കമിളച്ചു. എൽ-ക്ലാസ്സിക്കോയിൽ ബാർസിലോണ ജയിച്ചപ്പോൾ അവൾ സന്തോഷം കൊണ്ടാർത്തു വിളിച്ചു.

എന്നോടൊപ്പമിരുന്ന് അവൾ മലയാളം സിനിമകൾ കണ്ടു. മമ്മൂട്ടിയും മോഹൻലാലും അവൾക്കും മമ്മൂക്കയ്ക്കും ലാലേട്ടനും ആയി.

ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റിന്റെ ബാൽക്കണിയിലേക്കു ചാഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന മരക്കൊമ്പിലൂടെ വല്ലപ്പോഴും വന്നെത്തിയിരുന്ന അതിഥിയായ നീണ്ട വാലുള്ള അണ്ണാറക്കണ്ണനെ അവൾ 'രവി' എന്ന് വിളിച്ചു. അവനായി അവൾ വെള്ളവും പഴങ്ങളും കരുതി വെച്ചു.

പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങളെയും കുട്ടിൽ ഇട്ടു വളർത്തുന്നതിനോട് അവൾക്കു എതിർപ്പായിരുന്നു.

'സ്നേഹത്തിന്റെ തടവുകാർ' എന്നായിരുന്നു അവൾ വളർത്തു മൃഗങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത്. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയ്ക്ക് വേണ്ടി വിശാലമായ ഈ പ്രപഞ്ചമാണ് നാം അവർക്കു നിഷേധിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അവളുടെ പക്ഷം.

'സ്വന്തമാക്കലല്ല. സ്വതന്ത്രമാക്കലാണ് യഥാർത്ഥ സ്നേഹം. സത്യസന്ധമായ സ്നേഹം നമ്മളിലേക്ക് എന്നാണെങ്കിലും തിരിച്ചെത്തും. ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽ പത്മ രവിയ്ക്കായി തിരിച്ചു വന്നത് പോലെ.' ഇടക്കെപ്പോഴോ രവിയെ കാണാതായപ്പോൾ അവൻ തിരിച്ചു വരും എന്നവൾ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. പത്മയെ പോലെ അവൾ അവനു വേണ്ടി കാത്തിരുന്നു.

കൃത്യമായ പദ്ധതികൾ ഇല്ലാത്ത യാത്രകൾ ഇസയ്ക്കു ഒരു ഹരം തന്നെ ആയിരുന്നു. ജീവിതത്തിലെ മറക്കാനാവാത്ത നിമിഷങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുന്നതും അനുഭവങ്ങൾ പകർന്നു തരുന്നതും ഇത്തരം യാത്രകളാണെന്നു അവൾ വിശ്വസിച്ചു.

അധികം മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ ഇല്ലാതെ. ഞങ്ങളെ അറിയാത്ത... ഞങ്ങൾക്കറിയാത്ത ആളുകൾക്കിടയിൽ തിരക്കിൽ അലിഞ്ഞും തിരക്കിൽ നിന്നകന്നും ഞങ്ങൾ യാത്രകൾ ചെയ്തു... ഇനിയൊരിക്കലും ജീവിതത്തിൽ കണ്ടു മുട്ടും എന്നുറപ്പില്ലാത്ത ആളുകളോട് ഇടപഴകി. ചിലപ്പോൾ പ്രകൃതിയിൽ അലിഞ്ഞു, പ്രകൃതിയെ അറിഞ്ഞു...

പിണക്കങ്ങളില്ലാതെ രണ്ട് വർഷങ്ങൾ കടന്നു പോയത് രണ്ട് നിമിഷങ്ങൾ പോലെയാണെന്ന് തോന്നി. കാറ്റിൽ പുസ്തകത്താളുകൾ മറിയുന്നത് പോലെ. നമ്മൾ ഏറെ ആസ്വദിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ തീരുന്നതു നമ്മളറിയാറില്ലല്ലോ.

'ഇസാ... നിന്നിൽ നിന്നകന്നിരിക്കാൻ എനിയ്ക്കാവും എന്നു തോന്നുന്നില്ല'. അവളുടെ വിസയുടെ കാലാവധി കഴിയാറായ ദിവസങ്ങളിലെപ്പോഴോ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'യഥാർത്ഥ സ്നേഹം മൂന്നു പരീക്ഷകൾ വിജയിക്കണമെന്നാണ്. സമയത്തിന്റെ, ദൂരത്തിന്റെ, അഭാവത്തിന്റെ... അടുപ്പം ദൂരത്തിലല്ല. മനസ്സിലാണ്. അകൽച്ചയും. ബന്ധങ്ങൾക്ക് അകലം ഇല്ല!' സന്തോഷം നടിച്ചുകൊണ്ടവൾ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ തിരിച്ചു വരും വരെ തമ്മിൽ സംസാരിക്കില്ലെന്ന് എനിക്ക് വാക്ക് തരണം'. അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

'പത്മയെ പോലെ മടങ്ങി വരുമെന്ന് നീയും...'

'എന്നെ ഈ നഗരം ഒന്നു ചുറ്റിക്കാണിക്കാമോ?' ചിലിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുന്നതിന് തലേന്ന് രാത്രി അവൾ ചോദിച്ചു.

ഉറങ്ങുന്ന ബാംഗ്ലൂർ നഗരത്തിന്റെ ഞരമ്പുകളിലൂടെ ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ബൈക്കോടിച്ചു. കാറ്റേറ്റ് കുളിർന്നപ്പോൾ അവൾ എന്നെ ഇറുകെ കെട്ടിപ്പുണർന്നു.

യാത്രയാക്കാൻ എയർപോർട്ടിലേക്ക് കൂടെ ചെല്ലാൻ അവൾ എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. അകന്നു പോകുന്ന ഇസയെ കാണാനുള്ള കരുത്ത് എനിക്കും ഇല്ലായിരുന്നു.

പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ നെരുവയുടെ വരികൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ആർത്തിരവി.

'Tonight I can write the saddest lines...'

ഇസയുടെ ഓർമ്മകൾ തുളുമ്പുന്ന ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റിൽ ഏകാന്തത എനിക്ക് കൂട്ടായി. വന്യമായ നിശബ്ദത എന്നെ അസ്വസ്ഥപ്പെടുത്തി. വിഷാദത്തിന്റെ ലോകത്ത് നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനായി ഞാൻ അക്ഷരങ്ങളുടെ ലോകത്തേക്ക് ഓടിയൊളിച്ചു. ഇസയുടെ ഗന്ധം നഷ്ടമാവാതിരിക്കാൻ ഞാൻ അവളുടെ പുതപ്പ് കഴുകാതെ കാത്തു വെച്ചു. വല്ലപ്പോഴുമുള്ള എന്റെ യാത്രകൾ ഇസയുടെ ഓർമ്മകളുണർത്തുന്ന മുത്താത്തിയിലേക്ക് മാത്രമായൊതുങ്ങി. കാവേരി നദിയുടെ ഓളങ്ങൾ എന്നെ തഴുകിയാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴൊക്കെ എന്റെ ഉള്ളിലെ തേങ്ങലുകൾ അവയുടെ താളത്തിലുലഞ്ഞു...

ഓർമ്മകൾക്ക് വിരാമമിട്ടുകൊണ്ട് എന്റെ ബൈക്ക് കബ്ബൺ പാർക്കിന്റെ പാർക്കിങ് ലോട്ടിൽ ചെന്നു നിന്നു. അവിടെ നിന്ന് ലൈബ്രറിയിലേക്കുള്ള ദൂരം ഇരട്ടി ആയതായി എനിക്ക് തോന്നി. കാലുകൾക്ക് ഭാരമേറിയത് പോലെ... എന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പിന് വേഗതയേറി.

പടിക്കെട്ടുകൾക്കുകിൾ കാത്തുനിന്ന ഇസയിലേക്കു ഞാൻ ഓടിയാർത്തു. അവളുടെ കയ്യിലിരുന്ന് നീല കണ്ണുകളും കുഞ്ഞരി പല്ലുകളുമുള്ള ഒരു കുസൃതിക്കുടുക്ക എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കൈകൾ വിടർത്തി.

'ആമി!' അത് പറയുമ്പോൾ ഇസയുടെ കണ്ണുകൾ സജലങ്ങളായിരുന്നു.

ഇസയും ആമിയും ഒരു കുളിർ മഴയായി എന്നിൽ പെഴ്ന്നിറങ്ങി എന്റെ കാഴ്ചയെ മറച്ചു. പെഴ്ന്നു തോർന്ന മഴയിൽ പുതുമണ്ണിൻറെ ഗന്ധം ഉദിച്ചുയരുമ്പോൾ മരുഭൂമിയിൽ പൂക്കൾ വിരിയുകയായിരുന്നു...

കനവീരന്മങ്ങൾ

കട്ടിലിൽ കിടന്നു കൊണ്ട് തന്നെ ജാലകവിരി മെല്ലെ നീക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കൈയിലെ വിറ കാരണമാവാം ആദ്യ തവണ വിരിയുടെ തുങ്ങ് കയ്യിൽ നിന്ന് വരാലിനെ പോലെ വഴുതി നീങ്ങി. രണ്ടാം ശ്രമത്തിൽ ഒന്നുകൂടി ആയാസപ്പെട്ടതിനാലാവണം വിരി പതിയെ വിരലുകൾക്ക് വഴങ്ങി വലിഞ്ഞു മാറി. അഴുക്ക് പുരണ്ട ജനാലച്ചിലിന്റെ മറയിലൂടെ ആകാശത്തിന്റെ ഒരു കുഞ്ഞു കീറു വെളിവായി. മാനം കറുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ചുറ്റും കനക്കുന്ന മഴ മേഘങ്ങൾ ഇരുളിന്റെ ഒരു കരിമ്പടമായി ആകെ മുടുന്നുവോ?

അപ്പം തല പൊക്കി നോക്കാനായെങ്കിൽ!

പുറത്തെ മഴക്കാറിന്റെ പുഴുക്കുഞ്ഞക്കാൾ ഉള്ളിലെ വേവാണ് കൂടുതലേന്ന് തോന്നുന്നു. വിയർപ്പിന്റെ പശിമയിൽ ഉറുകി ഒലിയ്ക്കുന്നത് സ്വന്തം സത്താപം തന്നെ. ചുറ്റും ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുന്ന വന്യമായ നിശബ്ദം ഊഷരമാക്കുന്ന രാപകലുകളിൽ ഇന്നലകളുടെ ഓർമ്മകൾ അപ്പം പോലെ വീണു പൊളളുന്നു. വല്ലാതെ നീറുന്നുണ്ട്. ഈ നിശബ്ദം അസഹനീയമാണ്. ആരവങ്ങളുടെ നടുവിൽ വിജയിയായി ജീവിച്ചവർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. 'പിന്നിട്ട വഴികളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ മനസ്സാപം ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കുക' വളരെ വലിയൊരു കാര്യമാണെന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു.

വല്ലപ്പോഴും വന്നു നോക്കുന്ന മുന്നയാണ് ഈ നിശബ്ദതയിൽ ആകെ പ്രതീക്ഷിക്കാനുള്ള ശബ്ദവും സാന്നിധ്യവും കാര്യവ്യവും. മനുപൂർവമല്ലെങ്കിലും എന്നോ ചെയ്ത ഒരിത്തിരി പുണ്യത്തിന്റെ ഒരിലക്കീറു പോലെ.

ഒന്നു തനിയെ എഴുന്നേറ്റിരിയ്ക്കാനായെങ്കിൽ.

അഴുക്ക് പുരണ്ട, പൊടി മണമുള്ള തലയിണയിലേയ്ക്ക് ചായുമ്പോൾ, ഉള്ളിലെ പിടിച്ചിലിൽ കണ്ണുകൾ അറിയാതെ കുമ്പി പോകുന്നു.

എങ്ങുനിന്നോ മുഖത്ത് ഒരീച്ച പറന്നു വന്നിരുന്നു. ആകെ മുഷിഞ്ഞിരുന്നു ഈ കൂടുസ്സുമുറിയിൽ ഇതാ തന്നെ അന്വേഷിച്ച് ഒരീച്ച! തന്റെ തളർച്ച ബാധിയ്ക്കാത്ത ഇടത്തു കൈ ഉയർത്തി മെല്ലെ ആട്ടി നീക്കാൻ നോക്കി. കൈ താഴ്ത്തുമ്പോഴെല്ലാം വർദ്ധിത വീര്യത്തോടെ അത് മുഖത്തേയ്ക്കു തിരികെയെത്തി.

തന്നെ തേടിയെത്തിയ അതിമിയെ അതിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് മേയാൻ വിട്ട് ചിലന്തിവല പുതച്ച ദ്രവിച്ചു തുടങ്ങിയ മച്ചിലെ മങ്ങിയ കാഴ്ചകളിലേക്ക് നോക്കി കിടക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ താളുകൾ മറിഞ്ഞു.

പതിയെ പതിയെ സ്വയം കുഴിച്ച കുഴിയുടെ ആഴം തെളിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ, പലപ്പോഴും ഉള്ളിലുള്ള അഹങ്കാരത്തിന്റെ അണകൾ തകർത്തു വാവിട്ടു കരയണമെന്നാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുത്താനാവാത്ത തെറ്റുകളുടെ ഘോഷയാത്ര നയിച്ച ജീവിതത്തിൽ കണ്ടതെല്ലാം മായ കാഴ്ചകൾ മാത്രമെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ വൈകി. അതിരുകളില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അമൃത് നുകർന്ന് ഒരു ശലഭമായി പാറി നടന്ന നാളുകളുടെ ഓർമ്മകൾ സൂചി മുന്നകളായി കനവിൽ തറഞ്ഞു കയറുന്നു.

മുകളിലതാ മുഴുത്ത ഒരു ചിലന്തി, വല നെഞ്ച് ഇരയെ കാത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ സ്വയം ആ ചിലന്തിയെപ്പോലെ ആയിരുന്നെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പണത്തിന്റെ, അധികാരത്തിന്റെ വലകൾ നെഞ്ച് ഇര പിടിച്ചിരുന്ന തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരിക്കൽ പോലും ദയ എന്ന വികാരം തോന്നിയിട്ടില്ലെന്ന് വേദനയോടെ തിരിച്ചറിയുന്നു.

റേസ് കോഴ്സുകളിലും ബാറുകളിലും ഗസ്റ്റ് ഹൗസുകളിലും ഹോട്ടൽ മുറികളിലും പുതിയ പുതിയ സുന്ദരികളുമൊത്ത് ലഹരിയുടെയും രതിയുടെയും ആഴമളന്ന് ജീവിതമാസ്വദിക്കുമ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ നെറുകയിലാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പണം കൊണ്ട് സ്വന്തമാക്കാനാവാത്തതായി ഒന്നുമില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കാലം.

ലോകം തന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിലാണെന്നു കരുതിയ നാളുകൾ. എന്തൊരു മൂഢമായ വിശ്വാസമായിരുന്നു അത്.

അമ്മയുടെ മരണശേഷം, മാസത്തിലൊരിക്കലോ മറ്റോ, തിളങ്ങുന്ന ചായം പുരട്ടിയ കവിളുകളും, തവിട്ടു നിറത്തിലെ തലമുടിയും കണ്ണുകളിൽ കാമവും ചുണ്ടുകളിൽ നിഗൂഢമായ ചിരിയും ഒളിപ്പിച്ച പരിചയമില്ലാത്ത സ്ത്രീകളുടെ ഇടുപ്പിൽ കൈ ചുറ്റി ഇടുന്ന ചുവടുകളോടെ വീട്ടിലെത്തുന്ന അച്ഛനെ കണ്ടു വളർന്ന തനിയ്ക്ക് അതിലൊരു അസ്വാഭാവികത തോന്നിയിരുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം. എന്നുമെന്നും മുഖങ്ങൾ മാറി മാറി വന്നെങ്കിലും എല്ലാത്തിലെയും ഭാവം ഒന്നു തന്നെയായിരുന്നു.

കൗമാരം വിട്ട ആദ്യനാളുകളിൽ തന്നെ താനും ഉടലഹങ്കാരത്തിന്റെ ചലിയ്ക്കുന്ന വിഗ്രഹമായി മാറിയിരുന്നല്ലോ!

തന്റെ വലയിൽ വീണ ഇരകളിൽ പലരും സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തോടെ വലയിലേയ്ക്കിറങ്ങി വന്നവരായിരുന്നു. പണത്തിന്റെ, പ്രശസ്തിയുടെ, അധികാരത്തിന്റെ, ലഹരിയുടെ, പൗരുഷത്തിന്റെ വശ്യതയിൽ മയങ്ങി ഈയാംപാറ്റകളെപ്പോലെ തന്നിലേയ്ക്ക് വന്നു ചേർന്നവർ. മടിച്ച് നിന്നവർക്കൊരിക്കലും തന്റെ മടിശീലയുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ മറികടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനു കഴിഞ്ഞവർക്കൊരിക്കലും തന്റെ അധികാരങ്ങളുടെ ഭീഷണിയെ അതിജീവിയ്ക്കുവാനും.

അങ്ങിനെയല്ലാത്ത ആദ്യത്തെ ആൾ ഇന്ദിരയായിരുന്നു.

ഇന്ദിര!

ഒരു പന്തയക്കുതിരയെ വാങ്ങുന്ന ലഘുവത്തിൽ താൻ സ്വന്തമാക്കിയവൾ. ആദ്യമായി തന്റെ മുഖത്തിനു നേരെ കൈ ഉയർത്തിയവൾ.

എന്നായിരുന്നു ആദ്യമായി കണ്ടത്? ഒരിയ്ക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ഒരുത്തരത്തിന്റെ ചോദ്യം സ്വയം ചോദിച്ചു നോക്കി.

ബോംബെയിലെ ഷൺമുഖാനന്ദ ഹാൾ!. അതിസുന്ദരിയായ ഒരു നർത്തകിയുടെ പരിപാടി നഷ്ടപ്പെടുത്താനാവില്ലെന്ന ഉറ്റ സുഹൃത്തിന്റെ വാശിയ്ക്കു വഴങ്ങിയാണ് തീരെ താല്പര്യമില്ലെങ്കിലും ആ പരിപാടി കാണാൻ തീരുമാനിച്ചതു പോലും.

നിറഞ്ഞ സദസ്സിനു മുന്നിൽ ഇന്ദിര അവതരിപ്പിച്ച കുച്ചിപ്പുടിയേക്കാൾ അവളുടെ ഉടലഴകുകളാണ് അന്ന് തന്നെ ഭ്രമിപ്പിച്ചത്. ചുവന്ന ഉടയാടുകളിൽ മുടിയ അവളുടെ സൗന്ദര്യം ഇന്നോളം താൻ കണ്ടതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇറക്കമേറിയ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു തന്നോടൊട്ടി നടന്ന താരുണ്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വിഭിന്നം.

ഗ്രീൻ റൂമിൽ വെച്ച് കയ്യിൽ കടന്നു പിടിച്ചു ചുംബിക്കാൻ ശ്രമിച്ച തന്റെ മുഖത്തവൾ കൈ നീട്ടിയടിച്ചപ്പോൾ ആ അടി കൊണ്ടത് തന്നെ കണ്ടാൽ, തന്റെ പേര് കേട്ടാൽ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്ന ആളുകളെ മാത്രം കണ്ടു ശീലിച്ച തന്റെ അഹന്തയുടെ മുഖത്തായിരുന്നു. മുറിവേറ മനസ്സിൽ വാശി നിറഞ്ഞു.

അതുവരെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക പോലും ചെയ്യാതിരുന്ന താൻ അതിനു മുതിർന്നത് ഇന്ദിരയ്ക്കായി നെഞ്ചു വലയായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനെ അതിജീവിയ്ക്കാൻ അവിവാഹിതരായ നാലു പെൺമക്കളുടെ ആ സാധു പിതാവിന് സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

ലോണാവാരലയിലെ പ്രശസ്തമായൊരു ഹോട്ടലിൽ ആയിരുന്നു വിവാഹവും മധുവിധുവും. എത്രയോ തവണ മറ്റു പലരുമൊത്ത് താൻ നിറഞ്ഞാടിയ, പച്ച പുതച്ച താഴ്വരയിലേയ്ക്ക് ജാലകങ്ങൾ തുറക്കുന്ന തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട 301 ആം നമ്പർ സ്വീറ്റിൽ. മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവൾ മാത്രമായിരുന്നല്ലോ തന്റെ മനസ്സിൽ എന്നും അവളുടെ സ്ഥാനം.

പിച്ച് പിപ്പുക്കൾ ചൂടി, തന്നെ കാത്തിരുന്ന അവളുടെ അരികിലേയ്ക്ക് അന്ന് കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ താൻ ഒരു തുള്ളി പോലും മദ്യപിച്ചിരുന്നില്ല. മനസ്സ് മുഴുവൻ പകയുടെ ലഹരി നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. പൂർണ്ണ ബോധ്യത്തിൽ വേണമായിരുന്നു തനിയ്ക്കവളെ.

ഇന്ന് മറക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ.

ഇന്ദ്രിയുടെ കണ്ണുകളിലെ ഭയത്തിന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളും താൻ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു.

അടഞ്ഞ ജനൽപ്പാളികൾക്കുടനീളം രാത്രിയുടെ യാമങ്ങൾ കനക്കുമ്പോൾ ഷൺമുഖാനന്ദ ഹാളിൽ വെച്ച് തന്റെ മനസ്സിൽ തീ പടർത്തിയ ഇന്ദ്രിയുടെ മേനിയിൽ താൻ ഒരു വേട്ടപ്പട്ടിയെ പോലെ കുതിച്ചു പായുകയായിരുന്നു.

അരുതെന്നുള്ള അവളുടെ പ്രതിരോധങ്ങൾ കടൽ ഭിത്തിയിൽ തട്ടി മടങ്ങുന്ന തിരമാലകൾ പോലെ നേർത്തതായിരുന്നു.

അസഹ്യമായ വേദനകളിലുള്ള അവളുടെ പുളച്ചിൽ തന്റെ പകയുടെ സാക്ഷാത്ക്കാരമായിരുന്നു.

ഇടയ്ക്കപ്പോഴോ അവൾ എന്തോ പറയാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു. പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടി അത് തന്റെ ഹുങ്കാര ശബ്ദത്തിന്റെ മുഴക്കത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയേനെ.

പിന്നീടത് തളർന്ന നിശ്വാസങ്ങളായും നേർത്ത തേങ്ങലുകളായും ശുഷ്കിച്ചു പോയി.

എ സി യുടെ ശീതിമയിലും ഉള്ളിലെ വൈരത്തിന്റെ ചൂടിൽ താൻ വിയർത്തു കുളിച്ചു.

ചുറ്റും പരക്കുന്ന ബെഡ് ലാമ്പിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ വാടിയ പിച്ച് പിപ്പുക്കൾക്കിടയിൽ തന്റെ വിയർപ്പിലും രേതസിലും കുതിർന്നു വാടിത്തളർന്നു കിടന്ന അവളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കി തൊട്ടടുത്ത മുറിയിൽ മദ്യപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സുഹൃത്തുക്കളുടെ അടുത്തെത്തുമ്പോൾ എല്ലാം നേടിയവൻ എന്നു സ്വയം മതി മറന്നിരുന്നു. "ഭാഗ്യവാൻ" എന്ന അവരുടെ പുകഴ്ത്തലുകൾ ആസ്വദിച്ച് അന്ന് മതി വരുവോളം മദ്യപിച്ചു; ബോധം മറയുന്നതു വരെ.

പിന്നീടുള്ള പിച്ച് പിപ്പു മണമുള്ള രാവുകളിൽ താൻ അവളിൽ പകയുടെ താല്പര്യമാടി മതിമറന്നുറങ്ങി.

മുന്നോ നാലോ കിലോമീറ്റർ ദൂരത്തുള്ള അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോകാൻ ഒരിക്കൽ പോലും താൻ അവളെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. കുട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട കിളിയെപ്പോലെയുള്ള അവളുടെ അവസ്ഥയിൽ തന്റെ മനസ്സ് അതിഗൂഢമായൊരു ആനന്ദം അനുഭവിച്ചിരുന്നു.

താനവളോട് ഒരിയ്ക്കൽ പോലും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല! അവളൊരിയ്ക്കൽ പോലും തന്നെ പ്രതിരോധിച്ചുമില്ല.

പകയുടെ മുന്നയൊടിയുകയും അവളിലുള്ള താൽപര്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്ത നാളുകളിലെന്നോ ആണ് താൻ അവളെ ഡ്രൈവർ ബഹാദൂറിന്റെ കൂടെ അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചത്. കുത്തഴിഞ്ഞ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾക്കായി.

തിരിച്ചു പോകുമ്പോൾ അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിരുന്നില്ല എന്നോർക്കുന്നു. ഒരുതരത്തിൽ ഒരു രക്ഷപ്പെടൽ അവളും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നിരിയ്ക്കണം.

പിന്നീടൊരിയ്ക്കലും താൻ അവളെ ഓർക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലല്ലോ. ഉപയോഗിച്ചു വലിച്ചെറിഞ്ഞ ഒരു ചായക്കപ്പിന്റെ വില പോലും അന്ന് അവൾക്ക് നൽകിയിരുന്നില്ല. അരാജകത്വത്തിന്റെ കൊടുമുടികൾ കയറുമ്പോൾ പിന്നിട്ട താഴ്വരകളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ മറന്നുപോയി എന്നതാണ് സത്യം.

അനന്തമായതെന്നു താൻ കരുതിയ സമ്പാദ്യമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് ഒന്നുമില്ലാത്തവനായി നിലയില്ലാത്ത കൊക്കയിലേയ്ക്ക് പതിക്കുമ്പോൾ ഒടുവിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു... സൗഹൃദത്തിന്റെ മുഖംമൂടി അണിഞ്ഞു കൂടെ നടന്നിരുന്ന ചിലന്തികൾ വിരിച്ചിരുന്ന വലയിലെ ഇരയായിരുന്നു താനുമെന്ന്...

ഇരയാവുന്ന വേദന ആദ്യമായി അറിഞ്ഞ നാളുകൾ.

എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട തന്നെ കണ്ടെത്തി കൂടെ കൂട്ടിയത് മുന്നായാണ്. ബഹാദൂറിന്റെ മകൻ. തന്റെ ഒരു വാക്കിന്റെ ശുപാർശയിൽ എന്നോ കിട്ടിയ ജോലിയുടെ നന്ദി!

ഇല്ലായ്മകളുടെ ഇടയിലും തനിയ്ക്കായി മുന്നെ ഒരുക്കിയ ഇടുങ്ങിയ മുറിയിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടിയ നാളുകൾ.

വിളിക്കാതെ വന്ന അതിഥിയായെത്തിയ പക്ഷാഘാതം തളർത്തിയ ആദ്യ നാളുകളിലെന്നോ ഉള്ളിലുണർന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഇന്ദ്രിയം കാണണം എന്നാശിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, വിളിച്ചറിയിക്കാനുള്ള അവകാശം പോലുമൊരു ആഡംബരമാണെന്ന തിരിച്ചറിവു വന്നതു കൊണ്ടാവണം മടിച്ചത്. ഭയമായിരുന്നുവോ? അതോ ഉള്ളിലുറച്ചു പോയ ആണഹങ്കാരത്തിന്റെ കനലുകൾ പൂർണ്ണമായി അണയാതിരുന്നത് കൊണ്ടോ?

ഈച്ച മുഖത്തു നിന്നു പറന്നു പോയിരിക്കുന്നു.

ദേഹമാകെ തളരുന്നതു പോലെ. ആകെ വിറയ്ക്കുന്നുവോ?

നാവ് കുഴയുന്നുണ്ട്.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ഇനി ഒന്നു കൂടിയേ ചെയ്യാൻ ബാക്കിയുള്ളൂ. ഇന്ദ്രിയം ഒന്നു കാണണം. ചെയ്തു പോയ തെറ്റുകൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞു മാപ്പ് പറയണം. കയ്യിൽ മുഖമമർത്തി പൊട്ടിക്കരയണം. നഷ്ടങ്ങളുടെ ഭൂതകാലത്തിന് ചിതയൊരുക്കണം. തർപ്പണമുട്ടണം. ഇനിയുമൊരു ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലേയ്ക്കു ജന്മത്തെ പാപങ്ങളുടെ മാറാപ്പ് കൊണ്ടുപോകാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകണം. കുറ്റബോധത്തിന്റെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ എന്റെ കൺപോളുകൾ കുമ്പിടിയടയുന്നു...

അതിനിനി ഈ ജന്മത്ത് കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

ശിശിരത്തിൽ ഇലകൾ കൊഴിയുന്ന മരം പോലെ ദിനങ്ങൾ അടർന്നു വീഴുമ്പോൾ പ്രതീക്ഷയുടെ നേർത്ത കിരണങ്ങൾ പോലും മങ്ങുന്നു.

കണ്ണിൽ പൊടിയ്ക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ ഉറവയിൽ പാപങ്ങളുടെ കറകൾ കഴുകിക്കളയാനായെങ്കിൽ!

മച്ചിൽ നേരിയ അനക്കമുണ്ട്. മുകളിലെ ചിലന്തി വലയിൽ പെട്ട് ഒരു പ്രാണി പിടയുന്നുണ്ട്. അല്പനേരം മുൻപു തന്റെ മുഖത്തു വന്നിരുന്ന ഈച്ചയാണതെന്ന് വേദനയോടെ തിരിച്ചറിയുന്നു. ചിലന്തിയുടെ വിശപ്പിനും ഈച്ചയുടെ പ്രാണന്റെ നിലവിളിയ്ക്കുമിടയിൽ മനസ്സ് ചാഞ്ചാടുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആരുടെ വലയിലെ പ്രാണിയാണ്?

ബോധം പതിയെ മറയുന്നതു പോലെ...

വിജാഗ്രിതകളുടെ നിലവിളികൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?

കതകുകൾ തുറന്നടയുന്നുവോ?

മൂന്നാ...

വേറെ ആരെയും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല!

ആരോ നടന്നടുക്കുന്ന ശബ്ദം. അടുത്തു വരുന്ന പാദ പതനങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു താളം... പതിഞ്ഞ വേഗം.

ചുറ്റും പിഴിച്ചപ്പുറവിന്റെ ഗന്ധം വന്നു മുടുന്നുവോ?

കാഴ്ച പതിയെ മങ്ങുന്നു...

തൊണ്ട വരളുന്നതു പോലെ...

മൂന്നാ...

പുറത്ത് മഴ മേഘങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ വിളി കേട്ട് നിറഞ്ഞു പെയ്യുന്നു.

ഒരിറക്കു ദാഹജലം ആരോ ചുണ്ടിൽ ഇറ്റിച്ചുവോ?